

Camille G



Deníček

Camille G



Pětečka



DALŠÍ
KNÍŽKA VENKU,
NESAŽTE SI PROSÍM
PLENKU



Deníček Camille G: Pětečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Camille G
Deníček Camille G: Pětečka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Deníček Camille G: Pětečka

DALŠÍ KNÍŽKA VENKU,
NASAĎTE SI PROSÍM PLENKU

Camille G

Ilustrovala Pavla Filip Navrátilová

Text © Camille G, 2025

Illustrations © Pavla Filip Navrátilová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5807-4

ISBN e-knihy 978-80-264-5820-3 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-5835-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5836-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Obsah

Předmluva jako dycinky	5
Předmluva vážnější	8
O ranní rozcvičce s názvem: zachráníme pomeraniana	11
Postřehy a perličky z mého zahradničení	15
Jak má prdel zažila středověk	21
Jak jsem se chtěla votrávit B-komplexem	33
Jak jsme učili syna chodit na nočník a čůrat vestoje	43
Jak jsem dělala, že umím plavat, a přišla si pro mě divná zubatá	51
Jak jsme se doma vsadili, jestli se dá rozpoznat Coca-Cola od Pepsiny	59
Když hypochondr dostane teplotu	65
Jak jsem vyjebala se Zbyněčkem a kópila jsem na tajňačku sedačku Chesterfield	75
Jak pro změnu Chesterfield sedačka vyjebala se mnou	81

O desetiminutovém koupelnovém masakru	89
Jak se nás synátor snažil zneškodnit po vzoru Kevina ze Sám doma	97
Tentokrát místo černás humor příhody jedna strašidelná s panenkou Análbel	107
O školení ségry o nefritových vejcích, menstruačních kalíšcích a ptácích z onyxu	117
Jak se synátor pomamil a camral se, že umí bruslit	129
Jak jsem málem utavila bráchovi palicu	137
Bejt koňačka je fakt diagnóza	149
Jak zmást a odradit tipaře, čórkaře, kradeníky, lapky a nenechavý svině	153
Apel za navrácení splachovacích nádrží na šňůrku nad hajzlíky, protože ekologové těžce zachrápali a zas je to na mně, abych zachránila svět	159
Den druhej v nový stáji – pouštění lidských dráček	163
Tentokrát vás pobavím popisem našeho slunečníku na prodej	169
O maminovacím dnu, cukerným raušu a vzniku nový rodinný tradice	173

Předmluva jako dycinky

Ta prostě musí být, neboť v ní podávám pravidelné befel jedno za rok, co je u nás doma novýho a co furt při starém.

A ve druhý vážnější předmluvě vysvětlím, proč jsem tentokrát neodolala a zařadila jsem trochu víc příhod z mého dětství a z výchovy našeho syna.

Ale pěkně popořadě, ať v tom nemáte hokej.

Za ten rok, od napsání Deníčku Čtverečky, se toho událo u nás celkem hafo a byla jsem ze všeho hodně na nervíčky, protože jak si určitě stálý čtenáři Deníčku všimli, hrozně blbě snáším změny, cokoli novýho a když je prostě najednou něco jinak.

Zbyněček už mně přestal vyhrožovat, že mě vymění za novej model s menší energetickou a finanční náročností a rozhodl se dál snášet mou náladovost, častou hormonální nevyrovnanost, nejmíň roztrojenou osobnost, záchvaty pláče a smíchu (často současně a nečekaně) a další typický vlastnosti přecitlivělý ženský, co je navíc furt dost temperamentní, neboť došel k závěru, že ženský dřív vyrobený jsou odolnější, vychovanější a dají se od sebe ještě rozeznat, což je pro něho celkem podstatný, protože na dálku už celkem hovno vidí a jen

díky mému osobitýmu dlouholetému účesu mě dokáže rozpoznat mezi žen-
skejma v obchoďáku, když se mu někde zamotám mezi regálama.

Co se týče mého vyjadřování stylem: jak mě zobák narostl, co na srdci to
na jazyku a že se nemíním unavovat přetvářkou a používat filtr na sprostou
mluvu, tak tady rozhodně k žádný změně nedošlo a nedojde, protože já si pro-
stě použitím sprostýho slova ulevuju a upouštím přetlak, tudíž můj styl tomu
dál odpovídá, ba naopak, víc jsem se vrátila ve psaní k mý brněnštině, ovlivně-
ný v dětství mluvou mého fotra, kterej blbě mluvil česky a používal jako cizi-
nec několik jazyků dohromady.

A teď k těm zásadním změnám. O smrti mého dlouholetýho koňskýho
partáka Ganíka a našeho věrnopsa staforda Ače jsem vás už informovala.
Místo Ganíka jsem si zakoupila koňský Kinský mimino Damíka a Ače nahradila
americká buldočka Ejví. Ale co nevíte, pokud pravidelně nesledujete fejsbůko-
vý Deníček, že jsem Damíkovi pořídila koňskýho kamaráda a sobě o starost
navíc, staršího arabskýho plnokrevníka Uruka s atomovým pohonem, a sta-
la se z nich nerozlučná dvojka. Oba mne zásobují tolika příhodama, že to
nestačím ani zapisovat, takže pokud bude další Deníček, máte se na co těšit.
Na začátku roku jsem se s nima přestěhovala do jiný stáje, kde jsou pro ně lepší
podmínky, a vo tom se víc tady vážně nevážně rozepisuju v jedný z příhod.

Taky už zase s náma bydlí Zbyněčkuj brácha a já prohrála tři litry, protože
jsem se vsadila, že ho ta ženská vykopne dřív, neboť s jeho IQ 160 je tak chytřej,
až je blbej.

Co se týče stavu mých kamarádek, nadále platí přímá úměra, čím víc jsem
úspěšná, tím míň jich mám. A tím pádem i nadále platí, že jsou vlastně pro mne
velkou motivací, abych psala dál, a takovým ukazatelem, že to dělám dobře.
Vždycky, když mám chuť to vzdát, tak si na ně vzpomenu, a to mne nakopne.

Jinač ještě furt jsem neztloustla a mou kastlu s ksichtem si evidentně udržuju celkem dobře, protože dál platí, že moje profilový foto nebo zveřejnění úspěchu mý práce skoro nikdo na FB „nevidí“, kdežto takovej včerejší upečeněj koláč trhl rekord v lajcích. Což je vlastně špica, neboť díky tomuto budu přesně vědět, kdy nastane čas navštívit plastickýho chirurga. Takže dál se budu řídit tím, že všechno špatný je k něčemu dobrý.

Tolik asi k tomu, co je u nás novýho, a ještě nahlásím pro nový čtenáře aktuální stav členů rodiny, kterej doufám bude dlouhý roky neměnněj: má maličkost, můj chlap Zbyněček, náš syn, švára, co nás má všechny tak trochu u prdele, protože jsme podle něj všeci tupí jak majzl, kromě našeho syna, s ním se baví, buldočka Ejví, koně Damián a Uruk, který se se mnou sice nebaví, ale já s nima mluvím furt, jedna ségra, co se s náma baví, jedna ségra, co se s náma nebaví, brácha, co by se bavil se všema, ale nemáme si s ním vo čem povídat, protože chlast a protože nižší kapacita mozku, fotr, co napíše akorát přání k Vánocům a na Velikonoce, ale zato se baví se ségrou, která se s náma nebaví, a v neposlední řadě má máti, která se baví se všema včetně ségry, co se s náma nebaví, ale ségra se s ňou nebaví a máti je na čekačce už přes rok, kdy se s ní začne bavit, což se asi nestane, protože se všichni včetně dalšího příbuzenstva spolu bavíme.

A jestli v tom teď máte bordel, tak to nevádí, důležitý je, že se nad příhoda-ma budete bavit.

Vaše pobavená tím, jak jsem ten konec předmluvy došolichala, furt bláznivá

Camille G

Předmluva vážnější

Tak jako mnoho z vás, i já tuto hektickou a poněkud zprdelenou dobu intenzivně vnímám, to, co kolikrát vidím a slyším, mě ovlivňuje a nenechává mne to chladnou. Jinými slovy, děsně mě to někdy sere.

Polovina děcek potřebuje psychologa, rodiče jsou na antidepresivech nebo tam směřují, každý se honí za prachama a na jejich výchovu nezbejvá čas a ani síla, no prostě to není jednoduchý. Proto jsem tentokrát snad napsala některý příběhy tak, aby se dalo číst mezi řádky, a proto u některých příběhů bude pod čarou trochu toho mého životního moudra.

Asi není nikdo, kdo by nezažil aspoň jednou ve svém dětství posměch, který způsobil poprask v našich dětských hlavinkách, který nebyly připravený na tvrdou realitu života, protože jsme měli psychiku nastavenou od milující rodiny na: „Všechno je na světě zalité sluncem a my jsme nejkrásnější, nejchytřejší a nejdokonalejší stvoření na světě.“ Takže takto zhýčkaní láskou rodiny jsme byli vypuštěni do školek a škol a nebyli jsme připraveni a zaškoleni od rodičů, že mimo domov to bude úplně jiná liga a že budeme dostávat sodu za úplně všechno, čím se budeme třeba lišit od ostatních, za tělesný nedostatek a mnoho dalšího. Nikdo nás nepoučil, že můžeme čekat, že v dětském světě se nehraje na nákejší filtr, co se hodí říct a co ne, co se může dítěte hluboce

dotknout a poznamenat ho na celý život a že jen blbý brýle nebo větší nos můžou být terčem k urážkám a posměchu ostatních.

Řekla bych, že v dnešní době, kdy tolik dětí musí navštěvovat psychouše, nebo dokonce spáchá sebevraždu, se to děje mezi dětma ještě daleko víc a to mě nenechává vůbec v klidu.

Rodiče „odkládají“ své potomky a vlastně i sebe k sociálním sítím, místo aby se jim věnovali, což je velké průser, protože zrovna sociální sítě jsou ideálním nástrojem pro posměch, šikanu a urážky, a tudíž i velkou zbraní, která dokáže zanechat pěkný šrámy na duši úplně všem, natož dítěti. Nebudu se tady nějak moc věnovat posměchu a urážkám, který schytáváme samozřejmě i jako dospěláci, protože jsme dostali všeci mnoho životních lekcí, který nás jaksi zocelily a už se nám posměch daří zvládat líp, neboť už můžeme jednodušeji poslat dotyčnýho debila do prdele a vyhejbat se mu obloukem.

Ale traumata z dětství se vrývají fest do palice, a i když si tyhle blbý zkušenosti a vzpomínky uložíme v hlavě do oddělení se zamčenýma dveřma s cedulkou raději neotevírat, tak čas od času se nám kvůli nějaký podobný situace už v dospělosti ty dveře stejně pootevřou a my si najednou ihned vybavíme přesně věty a slova, který nás totálně rozesraly a zažili jsme kvůli tomu hodně bulení a smutku, kdy někteří hodně citliví jedinci jako třeba já dokonce přemýšleli nad sebevraždou.

Proto jsem ty „zamčený dveře“ tentokrát na chvilku otevřela a v jedný příhodě jsem zavzpomínala, jak jsem se chtěla otrávit.

Tak snad se tentokrát nejen zasmějete, ale třeba i někomu pomůže číst si mezi řádky.

Život není kolikrát žádná prdel, ale je příliš krátkej na to, abychom ho jen prožili, je třeba si ho užít a špatný hodit za hlavu a jít dál. A vo tom jsem přesvědčená,

Vaše Camille G



O ranní rozvíčce s názvem: zachráníme pomeraniana

T o jsem tak jedno ráno vyrazila s naší americkobuldočičí slečinkou Ejví na pár kilásků venčení, oděna do sportovních legín a k nim údajně funkčního vršku, netušíc, že před posledním dlouhým stoupáním se k nám přidá chlupatá psí kulička a ta se postará o to, že jsem nejen zjistila, že na mém ohozu není funkčního zhola nic, díky čůrkům potu stékajícím do mých pulek ze zad, ale taky že má kondička stojí pěkně za hovno.

Ale hezky popořadě. Prvně jsem se rozhlížela do dálky, jestli neuvidím jeho majitele, abych ho mohla případně zprcat, že je pejsek na volno. Široko daleko jsem nikoho neviděla, a tak jsem si zahrála na hlášení místního rozhlasu a řvu z plných plic: „Haló, halooooo, koho je ten peeeees?“ Nic. Pokračovala jsem v cestě již se dvěma pejsky. Naše Ejví venčená na flexi vodítku se od radosti z nového kámoša rozhodla, že nepotřebuju ruku

s lopatkou a snažila se mi ju vyrvat a s pejskem blbnót. Mezitím se chlupatá kulička vyčůrala, a tak jsem zjistila, že se jedná o kluka, vizuální kontrola pohlaví kvůli bohatý srsti nebyla totiž možná. Chtěla jsem napsat, že jsem v oblasti genitálií neviděla teda ani hovno, ale to bych kecala, protože kousek exkrementu mu v srsti pod ocasem plandal. Byla jsem v klidu, neboť Ejví byla po hárání a taky nepoměr velikostí byl tak značnej, že jediná možnost, aby pes zasunul, by byla spustit ho na postroji shora na Ejví, jako při fachách na výškových budovách.

Rychle jsem udělala pár fotek, že je šoupnu na stránky obce. Poposunula jsem se o pár desítek metrů k našemu baráku, furt s pejskem v závěsu. Vidím přijíždět pána k baráku, o kterým jsem věděla, že má chrty. Potkáváme se při venčení. Pozdravím ho a ptám se, jestli by mi nepůjčil obojek a vodítko, že musím pejška odvést domů a pak to hodím na stránky. Pán mi přinesl obojek a vodítko. Koukám na to tlustý kožený vodítko a obojek, obojí zřejmě ušitý na zakázku a v duchu si říkám: *Ty vole, vždyť ten pejsek ten obojek ani neunes, chudák.* Do této překerní situačky nás jako na zavanou došla má kámoška Nina s kočárkem a svým jozefčíkem a kočodlakem v jednom – Dextrem, kterej už má všechno u prdele, kromě Ejví, která ho sere, že ho furt otravuje. Hned se ptá: „Co jé, co tady blbnete?“ Vysvětlila jsem jí situačku a že zřejmě není možný, aby kilovej pejsek nesl kilovej obojek a kilový vodítko. Navíc jsme to zkusily a odmítal se hnout z místa.

Nina ostřížím zrakem místní drbny, co ví o všech všechno, sjela psa a říká: „Vole, to je přece ten pomeranian těch Litevců, co bydlej ve vaší ulici.“ Já: „No fákt, ty vole, to musí bejt von, vždyť tady stejně jinýho takovýho nepotkáváme.“ Nina: „Serte na vodítko, vezmu ho do náruče, ty tlač kočár a demejm ho vrátit.“ Drapla kuličku do náruče, který se to ovšem nelíbilo a zača-

la vrčet. Já: „Dávej si bacha na cecky, ať tě do nich neřafne, a jedem.“ Nina: „Ještě občas kojím a malej už má zóbky, takže pohodička.“

Jenže pro mne to teda pohodička absolutně nebyla. Kopec jak prase, divoká Ejví motající se pod nohy, kočár se zmítajícím se božanem, kterej později ještě začal řvát, že ho tlačím já, a Dextr, kterej se toho nemínil účastnit a flákal se někde vzadu. V půli kopca jsem začala za sebou zanechávat stopu v podobě odkapávajícího potu a začlo se o mě pokóšet ičko. Říkám Nině: „Do prdele, co v tom kočáru máš krom děcka? Je těžkej jak naloženej důlní vozejk!“ Ona: „Však jsem byla nakópit.“ Já: „Hele, za toto nám dófám dají Litevci aspoň flašu. Však by jim ho někdo ukradl, vždyť to só hrozně drazí čoklové, tady ty pomerančovníci.“

Konečně jsme obě úplně mokré od potu vyšly kopec a blížíme se už po rovině k domu Litevců. Najednou nás dojede ten pán od těch chrtů, stáhne okýnko a volá: „Ten není Litevců, ten není Litevců, už se po něm shání Vietnamec!“ A tak jsme se zase otočily a úplně vyřízený jsme šly naproti Vietnamcovi.

Nina mu ho šla předat, vrátila se k nám ke kočáru, smála se a já se ptám „Tak co říkal?“ Ona: „Říkal něco jako: ‚My dělala nová kuchyn a on zneužil řemeslníka a utekla.‘“

Já: „No to mě poser, tak to se ten pomerančovník teda nezdá, jestli zneužil řemeslníka, tak to můžu bét ráda, že Ejví nenatrhl prdel.“



Postřehy a perličky z mého zahradničení



asnačka, že se člověk fakt učí celý život, ale jsou dva typy lidí. Jedni, než se do čehokoli pustí, tak se prvně vrhnou na odbornou literaturu, načumí stovky videí a potom se ještě poradí s odborníkem, což je třeba můj Zbyněček, ten kdyby před lety zakládal naši zahradu, tak se momentálně nachází teprve ve fázi příprav a kupuje si v Hornbachu zahradní náčiní, a potom je velice zvláštní sorta lidí, takzvaní střelci nějak-todopadne, co dó do všeho po hlavě a bez rozmyslu, protože v ničem nevidí extra problémek, a navíc jsou většinou přesvědčeni, že nejen na tom nic není, ale že to i umí, tudíž se ani učit nic nepotřebují a považují to za ztrátu času. Což jsem samozřejmě já.

K tomu, že jsem se pustila do zakládání zahrady bez příprav a znalostí, mně stačilo, že jsem se narodila oproti Zbyněčkovi v domě s obrovskou zahradou, sadem a vinohradem, že můj děda byl zahradník, a tím pádem

mám zahradničení v genech, a tím pádem všechno umím, i když mě to neměl kdo naučit, protože děda umřel dřív, než jsem se narodila a máti jsem sice asistovala a pomáhala se záhony zeleniny a jahod, ale stromy už se sázet nemusely, ty už všechny vysadil děda.

No uznejte, že někdo, kdo zásadně nečte ani návody k čemukoli a razí metodu pokus omyl, asi bude těžko ležet v knihách o okrasných dřevinách a ovocných stromech.

Proto když jsem zakládala mou první zahradu na letním domě, naběhla jsem do zahradnictví a pokópila jsem dřeviny mému oku lahodící a hotovson. Těžko, když jsem pořádně ani nevěděla, jak se strom jmenuje, jsem mohla vědět, jakou potřebuje půdu, stanoviště atd., a jak jsem později zjistila, i rozpoznávání jehličnanů vod listnáčů se ukázalo jako absolutně nedostačující. Proto se první rok stala naša zahrada spíše pohřebišťem stromů a každý vysazení dalšího stromu za těžký prachy jsem ukončovala liturgickým postojem se sepjatýma rukama, aniž bych teda byla věřící, ale protože už jsem přežití stromu považovala celkem za zázrak, bylo třeba pronést k obloze: „Bože, nedovol, ať tento strom zhebne jako ostatní, a když už se tak stane, tak nedovol, aby mě z toho od vzteku jeblo.“

Tu poslední prosbu jsem pronášela proto, že jako osoba krajně nevyrovnaná a přecitlivělá s povahou lehce vytočitelnou, startující na brnk, co se týče nadávek a chrlení sprostých slov, když se mi nedaří, jsem často pronášela prvně velice emoční smuteční řeč nad uschlým stromem, kdy jsem bulela lítostí nad ztrátou stromu a potom ta lítost přešla v hroznej vztek a nadávky, že to tam vykácím, uděláme tenisovej kurt a zbytek zahrady vybetonujeme, kdy mě kolikrát u toho réplo v hercně a já si nebyla jistá, jestli se nesmotám rovnó do polohy plodu a do tý ďoury, co zůstala, rovnou neulehnu.

Zásadní zvrat v mém hodně amatérském zahradničení přišel naštěstí brzo, a to na podzim, když jsem přijela po delší době zkontrolovat zahradu a málem mě zase štréchlo, když jsem uviděla svůj už celkem vzrostlej jehličnan před domem jaksi nahej. Než mně došlo, že jsem na jaře z něj sundávala cedulu modřín opadavý, a tudíž to asi nedostal do názvu jen tak z prdele a bude na zimu jehličí teda shazovat a vypadat nevzhledně jak spousta stromů za domem celý rok, chytla jsem nerva a řvala jsem: „Do píči, další strom v hajzlu, tady je to snad prokletý, toto už je tady na vymítača nebo zavolání nějakýho černoprdelníka, ať si pučí vod místních jézéďáků cisternu s postřikovačem, naplní ju svěceným wassrem a postříká celó tu zasranó zahradu.“ Potom mně došlo, že je to teda jehličnan, co opadává, a spustila jsem zase: „Ty voleeee, já su fakt píča, mně to hned nedošló, ale jak to tady bude celó zimu vypadat, to jsem posrala, bordel u tady z toho jehličí dvě prdele, já se na to vyseru!“

Až jsem si uvařila kafe a zapálila cigo na uklidnění, tak mně to došlo, že chtě nechtě si musím prvně nastudovat všechno kolem zahradničení, a potom teprve pokračovat se zakládáním zahrady. Přes zimu jsem si toho spoustu načetla a na jaře jsem se do toho pustila znovu. Nakonec byla zahrada překrásná, a když jsme po letech letní dům prodali, tak jsem to hrozně obulela, ale nebudu machrovat, furt se učím a furt mně občas něco zdechne, a to se týká především broskvoní a meruněk, který kupuju ob dva roky, protože jsou to zchoulostivěly přěšlechtěný kurvy, co chytňo vždycky na jaře tolik nemocí, že se všechny ani na ten pidi stromek nevlezó a přelízají mně na okolní stromy. Ale nevzdávám se, letos dokonce možná budeme mít i tři meruňky, což považuju za obrovskej úspěch, na to, jak se jí króťí listy a odumírají větve.